

NA VÝLETĚ

„Mohu se zeptat, odkud jste?“ zeptala se průvodkyně.

„Z Lanškrouna,“ pravila paní s velkou nákupní taškou Bínová.

„Dobře.“ Průvodkyně pozdvihla deštník. „Je fialový. Abyste mě viděli. Kdyby vyšisoval, bude modrý. Ale je fialový. Tak prosím. Tento kostel...“

„Máte tu obchod?ák?“ přerušila ji Bínová.

„Ovšem. Hned za kostelem.“

Bínová se vydala ke kostelu a zmizela za ním.

„Tak prosím. Tento kostel...“ pokračovala průvodkyně.

„To je vrcholné baroko, že?“ upřesnil styl kostela plešatý pán z Lanškrouna Kadavý.

„Ano,“ průvodkyně zvedla hlavu, „z vrcholu je vidět daleko do kraje. Ale pan farář tam nepouští.“

„A kdybych mu dal na pivo?“ zeptal se Kadavý.

„To by určitě nepohrdl,“ souhlasila průvodkyně. Kadavý zamířil ke kostelu.

„Tak prosím, tento kostel...“

„Jaký támhle točej pivo?“ Borek ukázal k restauraci.

„U Tří neviňátek?“ otočila se k restauraci průvodkyně. „U Tří neviňátek točí točené. Tak prosím, tento kostel...“

„Proč v tý kašně není voda?“ zeptala se Konečná.

„Ucpala se trubka,“ vysvětlovala průvodkyně. „Ten chlapeček nahoře čůral. Modelem stál pozdější radní Krůta. Měl potom tři děti.“

Kadavý se našťvaně vrátil. „Tak jsem dal faráři pajsku a on mi řek, že žádné schody nahoru nevedou.“

„Já říkala, že tam pan farář nepouští,“ opakovala průvodkyně.

„Helejte, já jsem sice z Lanškrouna, ale nejsem blbej! Když jste věděla, že tam nejsou schody, nemusel jsem přijít o pajsku!“ rozčiloval se Kadavý.

„Ale vy jste se ptal, jestli můžete dát faráři na pivo. Kdo by si ty peníze nevezal?“ divila se průvodkyně. „To se schody nemá souvislost. Vy si snad myslíte, že farář musí být abstinent?“

„A vy si myslíte, kdybych věděl, že tam schody nejsou, že bych mu tu pajsku dal?“ Kadavý už byl pěkně nastartovaný.

„Nechápu, proč vaši šlechetnost podmiňujete nějakými přízemními schody,“ opravdu nechápala průvodkyně.

„To neměly být přízemní schody,“ křikl Kadavý. „Ty měly vést do věže!“

„Nechte toho, Kadavý,“ vložila se do debaty Lanškrouňanka Pácová. „Mě by zajímalo, jestli ten hoch bude zase čůrat.“

„Co sem pletete nějaké čůrání,“ obořil se na Pácovou Kadavý. „Vyčůrat se můžete támhle v průjezdu. Tady jde o peníze!“

„Vy si močte, kde chcete,“ pohrdavě pronesla Pácová ke Kadavému, „já mám svoji úroveň.“

Kadavý mávl rukou. „Na ten váš zadek je někdo zvědavej.“

„Holky ! Představte si ! Měli je o korunu levnější, než u nás !“ volala rozesmátá Bínová s taškou napěchovanou špagetami. Jak téměř běžela, jedny jí vypadly. Ale jelikož to nevěděla, bylo jí to jedno. Konečně dorazila. „Holky, o korunu levnější !“

„Jestli nebudou prošlý,“ prohodila Hrušková, otočila se k ostatním s významně pozdviženým obočím.

„No jo,“ přidala se Kuncová, „proto je zlevnili. Oni vědí, že vždycky se nějakej blbec nachytá.“

Ale kampak na Bínovou. „Kdepak,holky. Ty jsou čerstvý. Právě je tahali slepicím ze zadku.“

„Proboha lidi, nechte už těch zadků“, řekl klidně Klůček. „Zase s vámi někam pojedu.“

„A co ta pajska ? Copak si je tisknu ? Kdo mi ji dá ?“ připomněl se Kadavý.

„Pane Kadavý, to je přece jasné, kdo vám ji dá,“ řekl vlídně Klůček. „Nikdo.“

Všichni se bavili. Jen Bínová se opájela špagetami. A zdálo se jí, že by se do té tašky ještě jedny vešly. Kadavý našťvaně odešel ke Třem neviňátkům.

„Vážená paní, bude. Určitě bude,“ jistě řekla průvodkyně Pácové. Ta se na ní nechápavě podívala. „Jen se vymění trubka. Čůrat.“ A ukázala na kašnu. „Tak prosím...“

Mezitím Hrušková poodešla, sebrala vypadlé špagety a přišla z druhé strany. „Bínová, kolik jsi dala za ty špagety ?“

„Devět korun,“ tetelila se Bínová.

„Já jsem za tyhle dala támhle pět. Dobrý, holky, ne?“ a nevině se podívala po ostatních.

„Pět ?! Kde !“ téměř se zděsila Bínová.

„Támhle někde. Takovej krámeček,“ neurčitě mávla Hrušková za sebe. „Je dost zastrčenej.“

„To snad není možný ! Za pět!“ A Bínová tím směrem odfrčela.

Hrušková nabídla průvodkyni : „Pojd' te to s námi probrat k Neviňátkům.“

Před restaurací hodila Hrušková špagety do koše na odpadky a vešli. Bezládného Kadavého spatřili chrnět u zadního stolu. Těch pajsek, co do něj muselo zajet ! Žal se holt musí zapít.

Po marném čekání domů odjeli bez Bínové.

A Bínová ? Pokud ten zastrčený krámeček s levnými špagetami dosud nenašla, hledá ho dodnes.

NA FOTBALE

Ne že by to bylo derby, ale hrály dvě vesnice proti sobě, z východu a ze západu, 1. ligu. Stánek s klobásami byl už slušně obležen.

„Nějakou propečenou,“ přál si fanoušek hostů Kanec.

„Všechny jsou propečený,“ ohradila se obsluha, nabrala do kleští klobásu a položila ji na tácek.

Kanec si ji odnesl ke stolku a zakousl. A ještě s plnou pusou se vrátil ke stánku. „Jste říkal, že všechny jsou plopečený, ale tahle ne.“

„Ta je propečená až dost,“ odbyla ho obsluha.

„Nezdržuju,“ utrousil domácí Bělásek. „Přijel jsi z nějaký prdele a budeš tu dělat chytrýho.“

„Přijel jsem z prdele do prdele,“ též utrousil Kanec a vrátil se ke stolku.

„Takový tady házíme do vodpadu,“ houkl za ním Bělásek.

Bušil přišel ke Kancovi, uchopil klobásu, sykl, rychle ji vrátil na tácek a zatřepal prstama.

„Horká?“ podivil se Kanec. „To čumím.“

„Já už jsem ti řekla posledně, že na fotbal chodit nebudu,“ odsekla otráveně Nebudová s kočárkem.

„Vždycky něco řekneš, a pak si stejně děláš, co chceš.“ Nebuda si zapálil cigaretu.

„A nekuř.“ Nebuda významně potáhl. „Pořád kouříš.“

„Tak Plačkovi budou letos zabíjet už druhý prase,“ prohodil Nebuda.

Nebudová pronesla významnou otázku: „A pořád to samý?“

Nebuda obrátil oči k nebi, zhluboka vzdechl a potáhl.

„No jo,“ čichla Nebudová ke kočárku, „Jaroušek se pokakal.“ A odjížděla za tribunu. „Kde budeš?“

„U hodin,“ zavolal Nebuda. A vykročil opačným směrem.

„Proč sebou pořád nosíš deštník?“ namítl Bělásek.

„Kdyby pršelo,“ divil se tělnatý Coul Běláskově přihlouplé otázce.

„Podíváš se a vidíš, že pršet nebude, ne?“ divil se Bělásek přihlouplému Coulovu názoru.

Ovšem Coul měl jasno. „Říkali, že pršet bude. Ve Francii. To je hned vedle.“

Nedebatuj s volem, pomyslel si Bělásek a zadumal se. „Tak jakpak dneska budou hrát.“

„Jako vždycky. Blbě,“ utrousil Coul.

Tribunka se přece jenom tak z pětiny zaplnila. Prostě kotel. Holt když jsou peníze, může se hrát 1. liga i mezi pampeliškami a šťovíkem.

Nebudová konečně našla Nebudu. „Říkal jsi, že budeš u hodin.“

„Tady je lepší výhled,“ ohodnotil to Nebuda.

„Tak neříkej, že budeš u hodin. Kam zase jdeš?“

„Pro pivo,“ odbyl ji Nebuda

„Přijdeš sem?“

„Budu u hodin. Tam je lepší výhled,“ prohodil Nebuda. Každému muselo být jasné, že bude někde úplně jinde, ale Nebudová se tam s kočárkem vydala.

Kanec pozorně sledoval hru. „Kdyby domácí pořád nevykopávali krtka, mohli jsme už prohrávat. Asi to trénujou.“

Buřčil ho doplnil. „Stačilo by umět si na tři metry přihrát. Ani to jim nejde. Možná jsou přemotivovaný.“

„Tím to nebude,“ zavrtěl hlavou Kanec. „Prostě to neuměj.“

„Pánové, uklidněte se. Tady si nemůžete plácát pitominy,“ otočil se k nim Bělásek. „Leda byste byli ve vývinu. Což bude váš případ.“

„My jsme vyvinutý dobře. Ale nedá se to říct o vašem útoku,“ pravil Kanec. „Ta vaše hra je tak zmatená, že bych se nedivil, kdybyste začali střílet na svoji branku.“

„Zato ty vaši hrají, to je paráda,“ opáčil Bělásek. „Asi jste je lanařili z okresního přeboru. Zvlášť těch jedenáct, co lítá po hřišti. To je dobrý, když máte na výběr.“

„Co máme, to máme. Vy nemáte ani to,“ lakonicky podotkl Buřil.

Nebudová přijela s kočárem. „Prosím tě, kde jsi? Čekám na tebe u hodin.“

„Tady je lepší výhled,“ utrousil Nebuda.

Nebudová se na něj našťavaně obořila. „Ty tvoje výhledy!“ A šla ze stadionu.

Nebuda si spokojeně zapálil cigaretu.

„Až budeme hrát po větru,“ řekl významně Bělásek, „budete čumět na ten koncert.“

„Těžko se hraje po větru, když je bezvětří,“ pravil lehce Buřil. „Leda byste se o nějaké ty větry postaral sám. To byste ale měl jít stranou.“

„Kam bych chodil, ty hňupe!“ durdil se Bělásek. „Budu si stát, kde chci! Nějakej tajtrlík z Pitomínek mi nebude nic nakazovat!“

„Tajtrlík z Pitomínek rozhodně ne. Ale kromě vás tady žádný tajtrlík není,“ namítl Buřil.

„Možná ještě ten pán vedle vás. Tomu to taky kouká z očí,“ přidal se Kanec.

„No jo,“ souhlasil Buřil.

Bělásek se otočil k tělnatému Coulovi. „Slyšel s to?“

„Co?“

„Řek o tobě, že jsi tajtrlík.“

„On to tak nemyslel,“ mávl rukou Coul.

„Ale myslel,“ prohodil Kanec.